

Sprawozdanie

komisyi administracyjnej o wniosku pösa Abrahamowicza w sprawie zaprowadzenia kart myśliwskich.

Wysoki Sejmie!

Uchwałą z dnia 12. Grudnia 1885. przekazał Wysoki Sejm komisyi administracyjnej wniosek pösa Abrahamowicza treści jak następuje :

- a) Poleca się Wydziałowi krajowemu, by na najbliższej Sesyi Sejmu krajowego przedłożył projekt noweli do krajowej ustawy łowieckiej, na mocy której wprowadzone by zostały karty myśliwskie uprawniające jedynie do polowania i noszenia na otwartem polu wszelkiego rodzaju strzelb myśliwskich;
- b) Od kart myśliwskich pobieraną być ma opłata roczna na rzecz funduszu krajowego.
- c) Od uiszczenia opłaty od kart myśliwskich uwolnioną być ma zaprzysięgła stała służba lasowa.

Komisya administracyjna mając na względzie, że przedmiot ten po raz pierwszy pod rozpoznanie Wysokiej Izby przychodzi, zajęła się przedewszystkiem dokładnem zbadaniem odnośnych ustaw obowiązujących w krajach w skład monarchii austriackiej wchodzących, oraz w niektórych państwach po za obrębem Austrii położonych, a to w celu porównania stosunków i ocenienia, czy i w jaki sposób normy gdzie indziej obowiązujące u nas zastosować się dadzą.

Rezultat tych badań przedstawia komisya w następującem streszczeniu :

W krajach austriackich obowiązują przepisy co do kart myśliwskich w moc ustaw: w Czechach od r. 1866., w Szląsku od r. 1877., w Austrii Dolnej od r. 1880., w Styrii od r. 1881., w Morawie od r. 1882., w Krainie od r. 1884., zaś na mocy rozporządzeń Namiestnictwa w Austrii Wyższej od r. 1852., w Tyrolu od roku 1872.

Ustawy i rozporządzenia, obowiązujące w wyż wymienionych krajach, osnute są na następujących głównych zasadach :

1. Że bez karty myśliwskiej polować nie wolno pod zagrożeniem grzywny lub aresztu.
2. Że karty myśliwskie, z wyjątkiem Tyrolu, podlegają stałej opłacie, od której wolną jest jedynie zaprzysiężona straż myśliwska.
3. Że wydanie kart może być zaprzeczone stale lub czasowo, ze względu na bezpieczeństwo osób i własność, w wypadkach w ustawach bliżej określonych.
4. Że do kontroli wykonania ustawy i do wprowadzenia dochodzenia karnego, powołaną jest żandarmerya, straż myśliwska i organa gminne lub rządowe bezpieczeństwa publicznego.

5. Do wydawania kart myśliwskich powołane są we wszystkich ustawach Władze polityczne pierwszej instancji, lub w niektórych Rady miejskie w miastach mających swój własny statut — z jedynym wyjątkiem Czech, gdzie miejsce Władz politycznych zastępują Wydziały powiatowe, oraz Rady miejskie w Pradze i Reichenbergu. Przeprowadzenie dochodzenia karnego służy wszędzie Władzom politycznym.

Co do pojedynczych postanowień zachodzą w poszczególnych ustawach niektóre różnice, jak n. p. co do wysokości opłat i grzywien, oraz co do sposobu użycia wpływów z tych tytułów pochodzących, a mianowicie:

W Czechach w moc ustawy z 1. Czerwca 1866. obejmującej unormowanie prawa polowania w całości, opłata roczna wynosi 10 zł. od każdego uprawnionego właściciela lub dzierżawcy polowania; zaś 2 zł. od każdej osoby, mogącej się wykazać pozwoleniem tychże uprawnionych.

Opłaty te wpływają do kas i na rzecz powiatów, zaś w Pradze i w Reichenbergu do kas miejskich.

Grzywny wynoszą 2 do 20 zł., przy powtórnych wykroczeniach do 50 zł. i przypadają funduszowi ubogich miejsca, gdzie wykroczenie nastąpiło.

W Szląsku w moc ustawy z 2. Lipca 1877. opłata roczna wynosi 2 zł. od każdego polującego bez różnicy; wpływy przeznaczone na rzecz funduszu kultury krajowej; grzywny 2 do 20 zł. dla funduszu ubogich miejscowych.

W Austrii Dolnej ustawa z 29. Grudnia 1880. postanawia opłaty roczne po 3 zł. płatne do kasy krajowej na rzecz ubogich (für das Armenwesen), a według uzupełniających uchwał sejmowych, używane bywają wpływy na cel utrzymania domów krajowych dla kalek (Landessiechenhäuser) grzywny 5 do 50 zł. na rzecz ubogich miejscowych.

W Styrii obowiązuje ustawa z 27. Listopada 1881., a opłaty roczne po 3 zł. od osoby wpływają do kasy krajowej; Sejm zaś postanawia co do sposobu ich użycia. Grzywny 5 do 50 zł. przypadają ubogim miejscowym.

W Morawii mocą ustawy z 9. Stycznia 1882, obowiązuje opłata roczna od osoby 5 zł. lub 15 zł. na lat trzy; wpływy z tych opłat zarówno jak z grzywien 5 do 20 zł. wynoszących, przeznaczone dla funduszu kultury krajowej.

W Krainie ustawa z 17. Kwietnia 1884. przewiduje wpływ z opłat rocznych do 3 zł. od osoby na rzecz funduszu kultury krajowej, grzywny na rzecz ubogich.

W Austrii Wyższej rozporządzenie Namiestnictwa z r. 1852. przewiduje wpływy z opłat rocznych po 4 zł. od osoby na fundusz ubogich miejsca, gdzie obdzielony kartą zamieszkuje.

Co do Tyrolu rozporządzenie Namiestnictwa z r. 1872. nie wspomina nic o opłatach. Miejsce grzywien w razie niemożności opłaty, zastępuje wszędzie areszt.

Na mocy rozporządzenia Ministra spraw wewnętrznych za porozumieniem z Ministrem rolnictwa z r. 1881. i 1884. w krajach austriackich członkowie służby dyplomatycznej w Austrii akredytowanej nie podlegają żadnej opłacie.

W Węgrzech w moc ustawy art. XXI. z r. 1875. wynosi opłata od każdej karty myśliwskiej 12 zł., każdemu podobną kartę posiadającemu, wolno wziąć co najmniej 3 karty dla służących, za opłatą po 2 zł. od każdego, zaś straż myśliwska jest wolną od opłat. Grzywny wymierzone bywają w poszczególnych wypadkach odmiennie, od 1 do 10, od 20 do 100 i od 30 do 200 zł. i przypadają w $\frac{1}{3}$ części jako premia na rzecz donoszącego o przekroczeniu, w $\frac{1}{3}$ części do skarbu państwa, w $\frac{1}{3}$ gminie miejscowej.

Oprócz tych opłat zaprowadza ustawa takse po 1 zł. od każdej strzelby pojedynki, zaś po 2 zł. od każdej dubeltówki.

Od wszystkich tych opłat, z jedynym wyjątkiem straży myśliwskiej, nie może być nikt uwolnionym, a nawet członkowie domu panującego są do uiszczenia obowiązani.

Po za obrębem monarchii austriackiej istnieje instytucya kart myśliwych w wielu krajach oddawna, oparta na tych samych zasadach, jakie służyły za wzór dla ustawodawstwa w Austrii, a mianowicie:

We Francyi polowanie bez licencyi od początku tego wieku jest wzbronione, od r. 1810 zaś wprowadzono opłatę po 30 franków rocznie od osoby, a po różnych zmianach co do jej wysokości w moc ustawy z 26. Czerwca 1875. obowiązuje taksa 33 franków, z których 18 pobiera skarb państwa, zaś 10 gmina, której przełożony opiniował dotyczące podanie obdzielonego.

Grzywny są podwójne: 8 do 25 franków jako premia za doniesienie o wykroczeniu dla straży bezpieczeństwa, a oprócz tego wynagrodzenie dla poszkodowanego właściciela polowania i grzywny według orzeczenia Sądu.

W Belgii w moc ustawy z 28. Lutego 1882. obowiązuje taksa państwowa stała roczna 35 franków od strzelby i od każdej sztuki charta, prócz osobnej taksy w poszczególnych prowincjach postanawianej; grzywny 100 franków.

W Szwajcaryi w poszczególnych kantonach obowiązują różne przepisy o wyższej lub niższej taksie od ndzielenia licencyi i tak n. p.: w kantonie Szwytz rozporządzenie z r. 1849. wprowadza opłatę roczną od każdego myśliwego polującego bez psa 4 franki; z jednym psem 8 franków; z dwoma psami 12 franków.

W Prusiech i w krajach do Prus wcielonych obowiązują ustawy różniące się tak co do wysokości opłat jak i sposobu ich użycia, i tak: w staropruskich prowincjach w moc ustawy z r. 1850. wynosiła taksa roczna od karty 1 talar; w Hessyi w r. 1870. zaprowadzono opłatę 7 marek 50 fen.; w Hanowerze w r. 1859. 9 marek; w Hohenzollern w r. 1873. 5 zł. niem.; w Lauenburgu 6 marek; w Szlezwicko-Holsztyńskiem w r. 1873. 3 marki.

Dochody z tego źródła przeznaczone po większej części dla funduszków komunalnych obwodowych, w Lauenburskiem do kasy krajowej i do dyspozycyi Reprezentacyi krajowej. Grzywny wynoszą 5 do 20 talarów.

W Badeńskiem ustawa z r. 1850. zaprowadziła opłaty 6 zł. niem. rocznie od osoby i karty.

Oprócz krajów wymienionych tu dla porównania i przykładu, zaprowadzono instytucyę kart myśliwskich, o wyższych lub niższych opłatach, także i we wielu innych jeszcze państwach europejskich.

Wynik finansowy z tytułu tych opłat pochodzący, o ile materiał komisji przystępny to zbadać dozwolili, okazuje się z następujących przykładów:

Według zamknięć rachunkowych wynosiły wpływy za karty myśliwskie w 18 Starostwach i 3 Magistratach wpłacone w Niższej Austrii w r. 1881. 26.190 zł. obok 1.773 wolnych kart dla służby myśliwskiej; w r. 1882. 25.800 zł., wolnych kart 1.834; w r. 1883. 24.222 zł., kart wolnych 1.838; w r. 1884. 24.087 zł., wolnych kart 1.994. Karty w Magistracie wiedeńskim wydane wynosiły w tych latach 4.158, 4.359, 4.104, 4.887 zł. i są w powyższych sumach objęte.

W Morawie wynosiły w r. 1882. opłaty jednoroczne w 2.853 gminach katastralnych 32.500 zł., dwu i trzyletnie 21.250 zł., — razem w r. 1882. 53.750 zł.; w r. 1883. jednoroczne 28.225 zł., dwu i trzyletnie 5.170 zł., razem 33.395 zł.; na rok 1885. wstawiono jako dochód z tego źródła 37.431 zł.

W Szlązku w r. 1877. wynik był 3.666 zł., w r. 1878. 3.244 zł., w r. 1880. 2.983 zł. w r. 1883. 3.538 zł.

W Styryi według wyników poprzednich preliminarz wykazuje na rok 1885. dochód z tego tytułu w kwocie 20.000 zł.

Informacye zaciągnięte przekonują, że wszędzie, gdzie ustawy wyżwspomniane w życie weszły, wywarły wpływ jak najlepszy na uregulowanie stosunków myśliwstwa, możność kontroli uchyliła nadużycia nieuprawnionych, przyczyniając się w wielkiej części do powstrzymania kłuso-

wnictwa. Wypadki z powodu nieumiejętnego obchodzenia się z bronią, stały się rzadszemi, a odmowa udzielenia kart, czasowo lub na zawsze w razie nadużycia lub spowodowanych przez nieostrożność wypadkach, przyczyniła się nie mniej do bezpieczeństwa osób i prawa własności myśliwskiej.

Jeżeli się dalej weźmie na uwagę, że wynik finansowy, nawet w krajach o tak małej przestrzeni jak wyżej wymienione, wykazuje cyfry dochodu dość poważne, a prawie wszędzie przewyższył przypuszczenia na obliczeniach preliminowanych oparte, to okaże się, że ustawom tym pożyteczności odmówić nie podobna.

Opłaty nie są uciążliwe, bo są dobrowolne, nie dały też one nigdzie powodu do skarg lub zażaleń usprawiedliwionych, przeciwnie, doświadczenie uczy, że właściciel lub dzierżawca z chęcią ponosi mały stosunkowo wydatek, znajdując w zamian ochronę swego prawa, ztąd pomnożony stan zwierzyny, a tem samem i większy z polowania dochód.

Przypuszczony za zezwoleniem uprawnionego gość lub uczestnik, szuka zazwyczaj w polowaniu rozrywki, ponosi z tego powodu wydatki na koszta zakupna broni i teraz używanej tak kosztownej amunicji; strata czasu i ubytek z zaniedbania zajęć zawodowych pochodzący, reprezentuje także nie małą wartość, a jednak lubownicy polowania ponoszą z chęcią te koszta i straty, byle dogodzić swej passji myśliwskiej, nie należy więc przypuścić, by mały w stosunku do tychże wydatek na zakupno karty uważali za uciążliwy, a w każdym razie nie byłoby słusznej przyczyny użalania się z tego powodu.

Jeżeli w krajach, które pod względem myślistwa stały od dawna na daleko wyższej stopie doskonałości, aniżeli to u nas ma miejsce, ustawy w mowie będące okazały się pożytecznymi tak, iż nieznanym jest wypadek, ażeby raz zaprowadzone, zostały cofnięte, o wiele więc więcej w kraju naszym zaprowadzenie tej instytucji pożądanem być powinno.

Kraj nasz pod względem stosunków myśliwskich i ochrony zwierzyny, aż do niedawno ubiegłych czasów, znajdował się w najopłakańszym stanie; polował bezkarnie kto chciał, jak chciał i w każdej porze roku, z wiedzą lub też i bez pozwolenia uprawnionych. Zaledwie w ostatnim dziesiątku lat powiodło się wytrwałym usiłowaniom pojedynczych uprawnionych powstrzymać w niektórych okolicach wkorzone z dawna nadużycia, a dział ten gospodarstwa krajowego, dzięki tym usiłowaniom, cokolwiek podnosić się zaczyna; nie stanowi on wprawdzie jeszcze, tak jak w krajach pobliskich, przedmiotu znacznych dochodów, zdąża jednak stanowczo ku lepszemu.

Kiedy więc wskutek zabiegów osób prywatnych, przy niedostatecznych środkach ochrony praw myśliwskich, przysługujących z mocy ustaw dziś obowiązujących, postęp w uporządkowaniu myślistwa, aczkolwiek powolny, skonstatowanym być może, o ile pomyślniejsze okażą się skutki, jeżeli ustawa utrudni nieuzdolnionym lub nieuprawnionym używanie broni myśliwskiej a tem samem przyczyni się do powstrzymania nadużyć, które we wielu wypadkach stały się zwyczajem.

Z tych więc punktów widzenia wychodząc, komisya przyszła do przekonania, że myśl we wniosku posła Abrahamowicza zawarta, że wszecch miar na uwzględnienie zasługuje i że ustawa na wzór tych, które w innych krajach obowiązują, zastosowana do naszych stosunków, także i w naszym kraju wyda pomyślne rezultaty, przyczyni się bowiem niewątpliwie do uporządkowania jednej z gałęzi gospodarstwa krajowego, zapobieży wypadkom w ostatnich czasach co raz więcej się powtarzającym, a nareszcie, co obok innych względów nie mało ocenić należy, stanowić będzie nowe źródło do zasilenia dochodów skarbu krajowego, oparte nie na dodatkach do istniejących podatków, a tem samem uczyni początek w urzeczywistnieniu objawiających się nareszcie dążności, zrobienia wyłomu w metodzie dotychczas praktykowanej, zaspokajania potrzeb krajowych z jednych i tych samych niestety już wyczerpujących się źródeł.

Co do przypuszczalnej wysokości dochodu z tego tytułu wyniknąć mogącego, nie miała komisya potrzebnych danych, ażeby z jaką taką pewnością cyfrę preliminować; doświadczenie w innych krajach zrobione poucza jednak, że zbyt nisko szacować jej nie należy. Przypuściwszy, że na każdą gminę katastralną przypadnie tylko jedna karta, co biorąc w rachubę miasta, pewnie

nie byłoby wygórowanem, to przy okrągłej liczbie 6.000 gmin i opłacie umiarkowanej po 8 zł. od karty i osoby, wynosiłby roczny dochód 48.000 zł.; wzięwszy ilość obszarów dworskich w okrągłej liczbie 4.800 za podstawę, wypadłaby na każdy obszar dworski $1\frac{1}{4}$ karty, tak, iż w obu wypadkach każde Starostwo tylko około 80 kart wydaćby musiało, która to przeciętna liczba pewnie prześcigniętą będzie, mając na względzie lubowników polowania w miastach i członków rodzin właścicieli i dzierżawców polowania.

Co do wysokości opłaty, komisya jest zdania, że przyjęta za podstawę do obliczenia dochodu taksa 8 zł. od karty, odpowiada stosunkom naszego kraju, nie jest bowiem zbyt niską, by każdemu była lekko przystępna, i przez to odstraszy wielu niepowołanych a we wielu względach szkodliwych, nie jest zaś także zbyt wysoką dla uprawnionych i lubowników, którzy w zmagającej się liczbie zwierzyny znajdują sówite powetowanie tego wydatku, a prócz tego po największej części należą do zamożniejszej klasy naszej ludności. Komisya oświadcza się także za jednolitą taksą bez różnicy dla uprawnionych i uczestników, a to z przyczyny, że różnica w taksie, którą tylko czeska ustawa przypuszcza, mogłaby przy niezbyt uregulowanych stosunkach wszelkiej kontroli, dać powód do wielu nadużyć i w ten sposób wpłynęłaby niekorzystnie na wynik finansowy.

Straż leśna i polna może być także do dozoru polowania w moc rozporządzeń Ministerstwa spraw wewnętrznych z r. 1854. i 1857. ustawy z 16. Czerwca 1872. Dz. pr. p. N. 84. tak samo jak i osobna straż myśliwska wyłącznie do dozoru polowania, zaprzysiężoną. Straż ta od opłaty taksy równie jak i w innych krajach wolną być powinna.

Stosunki w kraju w naszym, a zwłaszcza w górzystej jego części, wymagają, by oprócz dla straży myśliwskiej wyjątkowo wydawano karty bezpłatne dla pastuchów i w ogóle dla ochrony przed drapieżnymi zwierzętami. Jednorazowe pozwolenia w razie obław przez władze polityczne z urzędu zarządzonych, — niemniej też dla uczniów tych szkół leśnych, w których odbywają się ćwiczenia w łowiectwie, wydawanie podobnych pozwoleń na czas ćwiczeń byłoby wskazaniem.

Zainteresowanie organów bezpieczeństwa przeznaczonych do dozoru i kontroli przez przyznanie im premii od każdego doniesienia, na wzór Francyi i Węgier, w miarę wpływających grzywien, przyczyniłoby się znacznie do skutecznego przeprowadzenia ustawy.

Co do pytania, komu służyć ma prawo wydawania kart, czy Wydziałom powiatowym, jak w Czechach, czy też władzom politycznym, jak w innych prowincjach, były w komisji zdania podzielone, w końcu jednak przeważna większość przychyliła się do zdania, by wydawanie wykonywały władze polityczne z tem jednak w ustawie zawrzeć się mającym zastrzeżeniem, że tylko uprawnieni właściciele i dzierżawcy polowania lub też osoby przez tychże umocowane, kartę uzyskać mogą, i że wpływy pieniężne do kasy krajowej mają być odsełane.

Postępowanie karne przypadłoby Władzom politycznym, a grzywny zdaniem komisji w pierwszym rzędzie użyć by należało w części na premia dla donoszących o przekroczeniach ustawy, wreszcie zaś na fundusz ubogich miejscowych, gdzie wykroczenie nastąpiło.

Wpływy do kasy krajowej wchodzące, powinny być wstawiane w pobranej w każdym roku kwocie jako dochód na rzecz funduszu krajowego. Wstawianie tego dochodu na rzecz osobnych funduszy, jak w niektórych innych krajach, uważa komisya ze względów budżetowych, wobec stosunków naszego kraju, jako mniej odpowiednie.

Wniosek posła Abrahamowicza domaga się, ażeby nie tylko do polowania, ale też i do noszenia broni w polu otwartem, jedynie karty myśliwskie upoważniały.

Temu odpowiednie postanowienia, to jest, że na przestrzeniach polowaniu podległych bez zezwolenia uprawnionego nikomu oprócz w podróży na drogach publicznych z bronią myśliwską okazać się nie wolno, zawierają ustawy w Śląsku i w Morawie, oraz rozporządzenie w Austrii wyższej obowiązujące, które przekroczenie tego postanowienia poddają grzywnom lub karze aresztu.

We wszystkich krajach austriackich obowiązuje to postanowienie w moc §. 18. ces. patentu o łowiectwie z d. 28. Lutego 1786. r., który c. k. Ministerstwo spraw wewn. rozporządzeniem z dnia 15. Grudnia 1852. l. 5.631 republikaować poleciło.

W kraju naszym więcej niż gdzieindziej postanowienie podobne w ustawie jest koniecznym; obszary bowiem zbyt rozległe, na których uprawnieni polowanie wykonują, przy niezbyt wkorzenionem poczuciu do poszanowania cudzej własności pod tym względem, utrudniają dozór i kontrolę, przez co chyba przydybany in flagranti przy ubiciu zwierzyny mógłby zazwyczaj podpadać pod rygor niniejszej ustawy, w najczęstszych zaś wypadkach kłusownik użyłby wymówki, że nie w celach myśliwskich broń przy sobie nosi, przezco oczekiwania pomyślnych skutków tej ustawy okazać by się musiały iluzorycznymi.

Gdy w obec stosunków w kraju naszym niepodobna przypuścić wypadku, w którym noszenie broni w polu, ze względu na bezpieczeństwo osobiste byłoby potrzebnem, — a nawet gdy w podobnym wypadku pistolet lub rewolwer celowi więcej by odpowiadał, aniżeli broń myśliwska, więc nie ma słusznej przyczyny, by ustawa i w tym względzie, podobnie jak gdzie indziej, wolności noszenia tej broni nie ograniczyła, zwłaszcza, jeżeli dla ochrony przed drapieżnymi zwierzętami w okolicach, gdzie potrzeba wskaże, wyjątki będą dozwolone.

Komisya nie może zakończyć tego sprawozdania, żeby nie zwrócić uwagi Wys. Izby jeszcze i na tę ważną okoliczność, że jeżeli cel ochrony myśliwstwa i zapobieżenie niszczeniu zwierzyny ma być osiągniętem, także i psy do polowania używane, a zwłaszcza charty i psy gończe, równej opłacie jak broń myśliwska od każdej sztuki podlegać by powinny, jak to w Belgii, w Polsce i pod pewnym względem i w Szwajcaryi ma miejsce, — nieobliczone są bowiem szkody w stanie zwierzyny wyrządzane, zwłaszcza w porze letniej, przez psy tego rodzaju po polach luźnie chodzące, czemu choć w części zapobiedz by mogło rozporządzenie w formie będącej opłaty, za którą też komisya się oświadcza. Takse od sztuki proponuje komisya po 10 zł. — Dodać jeszcze należy, że komisya zniosła się z Wydziałem Towarzystwa łowieckiego we Lwowie i z uwag tegoż, opartych na doświadczeniach w kraju porobionych, korzystała.

Zbadanie stanu rzeczy Wys. Izbie w tem sprawozdaniu przedstawionego okazało, że zasady, przyjęte we wszystkich ustawach obowiązujących w Austrii i we wielkiej części krajów obcych, są jedne i te same, a różnice ważniejszej doniosłości zachodzą tylko co do wysokości taks i grzywien, oraz co do przeznaczenia wpływów z tych opłat pochodzących.

Do powzięcia decyzji co do tych postanowień, nie zachodziła nigdzie potrzeba osobnych badań miejscowych stosunków, były one bowiem, tak jak są i u nas powszechnie znane i łatwe do ocenienia, a ztąd też pod tym względem decyzya okazała się zawisłą głównie od indywidualnych zapatrywań, które w ciałach prawodawczych przeważały, — a które się opierały raczej na poglądach ogólnych, niżeli na wykazach szczegółowych.

Z tych więc powodów, i w przekonaniu, że w obec stosunków w kraju naszym istniejących, spieszne wprowadzenie w życie tej ustawy byłoby pożądane tak ze względów ekonomicznych jak też i finansowych, komisya administracyjna przyjęła zasady, których użyteczność została w praktyce w innych krajach wypróbowaną i stwierdzoną, a wypracowawszy na ich podstawie projekt ustawy przedkłada go Wysokiej Izbie z wnioskiem:

„Wysoki Sejm raczy uchwalić projekt ustawy pod /- przedłożony“.

Lwów dnia 12. Stycznia 1886.

Przewodniczący:
Czerkawski.

Sprawozdawca:
Zygmunt Kozłowski.

Ustawa

z dnia dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o wprowadzeniu kart i certyfikatów myśliwskich.

Zgodnie z uchwałą Sejmu krajowego Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam :

§. 1.

W Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem nie wolno polować nikomu bez wydanej przez właściwą władzę karty myśliwskiej lub bez certyfikatu jej miejsce zastępującego. (§. 6.)

§. 2.

Karty myśliwskie i certyfikaty wydaje polityczna Władza I. instancyi, w której okręgu przebywa ubiegający się o jej wydanie.

Karty te lub certyfikaty opiewać mają na imię jednej osoby, na czas tego roku słonecznego, w którym są wydane i mają ważność w całym kraju. Osoby zamieszkałe za granicami kraju nie są uwolnione od obowiązku uzyskania kart myśliwskich.

§. 3.

Posiadanie karty myśliwskiej nie nadaje uprawnienia do polowania; władza polityczna winna zatem przed ich wydaniem żądać od ubiegającego się, ażeby się wykazał własnem uprawnieniem, lub pozwoleniem uprawnionego właściciela lub dzierżawcy polowania.

§. 4.

Każda karta ma być opatrzoną stemplem na 50 a względnie na 15 centów i podlega taksie 8 zł. od osoby i karty, płatnej do kasy urzędu podatkowego dotyczącej Władzy politycznej, na rzecz kasy Wydziału krajowego.

§. 5.

Właściciele chartów i psów gończych opłacają od nich takse po 10 zł. od każdej sztuki i otrzymają odpowiednie karty, co do których postanowienia w tej ustawie zawarte znajdują także swoje zastosowanie.

§. 6.

Opłacie taksy za karty myśliwskie nie podlegają :

a) Straż łowiecka zaprzysiężona, oraz straż polna i leśna, o ile także dla dozoru polowania będzie zaprzysiężona.

b) Uczniowie szkół leśnych na czas ćwiczeń łowieckich na przestrzeniach ku temu przeznaczonych.

c) Dozorcy trzód bydła na pastwiskach, równie jak właściciele gruntów w tej części kraju, gdzie zachodzi potrzeba ochrony od drapieżnych zwierząt.

d) Uczestnicy obław dla wytepienia szkodliwych zwierząt z urzędu zarządzanych.

Osobom wymienionym pod a) b) c) d) wydawane będą w miejsce kart myśliwskich certyfikaty, ograniczone co do celu, czasu i przestrzeni, stosownie do udowodnionej w każdym wypadku potrzeby.

§. 7.

Do bezpośredniego dozoru i do doniesienia o przekroczeniach tej ustawy uprawnionym jest właściciel lub dzierżawca polowania, a obowiązani są c. k. żandarmerya, organa bezpieczeństwa publicznego, oraz służba straży do dozoru polowania zaprzysięgła.

§. 8.

Udzielenia kart myśliwskich i certyfikatów odmówić należy :

A) Osobom nie mogącym się wykazać własnem uprawnieniem lub pozwoleniem uprawnionych do wykonania polowania.

B) Małoletnim, wyjąwszy, jeżeli w ich imieniu ojciec lub opiekun, albo też dla uczniów szkół leśnych zawiadowca szkoły podanie wniesie.

C) Osobom nie mogącym się wykazać kartką na broń (Waffenpassem).

D) Chorym na umyśle, nałogowym pijakom i notorycznie znanym kłusownikom.

E) Na przeciąg lat pięciu, od upływu czasu odbytej kary, osobom, które się dopuściły zbrodni przeciw bezpieczeństwu życia lub własności, albo też czynu karygodnego przeciw bezpieczeństwu z powodu nieostrożnego obchodzenia się z bronią palną (§. 335 ust. karnej).

F) Na przeciąg lat trzech osobom karanym za rozmyślne przekroczenie postanowień ustaw o ochronie zwierzyny, lub za przekroczenia niniejszej ustawy.

Karta myśliwska lub certyfikat mają być bez zwrotu taksy odebrane i unieważnione, jeżeli po ich wydaniu zajdzie lub dojdzie do wiadomości Władzy, jedna z przyczyn wykluczenia pod *A) B) C) D) E) F)* wymienionych.

§. 9.

Oprócz utraty karty bez zwrotu taksy podpada grzywnie od 5 do 50 zł. ktokolwiek:

1. używa karty myśliwskiej lub certyfikatu nie na jego imię wystawionego, albo kto udziela do użytku swojej karty lub certyfikatu innym osobom;

2. kto bez posiadania karty myśliwskiej lub certyfikatu poluje, albo przy wykonaniu polowania bez karty lub bez certyfikatu przydybanym zostanie;

3. ktokolwiek bez wykazania się pozwoleniem właściciela lub dzierżawcy polowania, po za obrębem domowego obejścia przydybanym będzie z bronią myśliwską na przestrzeni na której tym uprawnionym służy prawo polowania, jeżeli się nieznajduje w podróży na drodze lub ścieżce do użytku publicznego oddanej;

4. kto się dopuścił przekroczenia postanowień w tej ustawie zawartych.

Grzywna zamienioną być może na karę aresztu, w razie udowodnionej niemożności opłaty, w stosunku jednego dnia aresztu za każde 5 zł. grzywny.

§. 10.

Wpłaty takie wpływają do kasy Wydziału krajowego na rzecz funduszu krajowego.

Grzywny w miarę wpłat przypadają w jednej połowie jako nadgroda dla organów do dozoru w § 7. powołanych, za każde doniesienie o przekroczeniu ustawy, w drugiej połowie dla funduszu ubogich tej gminy, w której przekroczenie miało miejsce.

§. 11.

Dochodzenie i ukaranie przekroczeń przeciw postanowieniom tej ustawy wykonują te Władze polityczne, w których okręgu karygodny czyn miał miejsce. Przeciw orzeczeniom 1szej instancji służy prawo odwołania się do c. k. Namiestnictwa, a w dalszym biegu do instancji ministerjalnej. Przeciw dwóm równobrzmiącym orzeczeniom dalsze odwołanie się nie ma miejsca.

Zadawnienie przekroczeń następuje po upływie trzech miesięcy od dnia popełnionego przekroczenia, jeżeli w ciągu tego czasu przekraczający do odpowiedzialności nie został pociągniętym.

§. 12.

Karty myśliwskie wydane będą według wzoru *A.*, certyfikaty według wzoru *B.* Karty uprawniające do trzymania psów według wzoru *C.*, i zawierać mają na odwrotnej stronie tabelaranie ułożony wykaz czasu, w którym poszczególne rodzaje zwierzyny podlegają ochronie w moc ustawy z 30. Stycznia 1875. r.

§. 13.

Ustawa wchodzi w wykonanie w 30 dni po jej ogłoszeniu w dzienniku ustaw krajowych.

§. 14.

Moim Ministrom spraw wewnętrznych i rolnictwa polecam wykonanie tej ustawy.

Wzór A.

Karta myśliwska

ważna w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem
Księstwem Krakowskiem.

Dla
zamieszkałego w

Ważna na przeciąg czasu

od do 31. Grudnia

(M. p.)

C. k. Starostwo.
Magistrat.

Taksa 8 zł. zapłacona do kasy

(Strona odwrotna.)

Wzór B.

**Certyfikat bezpłatny na broń
myśliwską.**

C. k. Starostwo w

Magistrat w udziela

..... mieszkającemu w

..... w celu

na czas

(L. S.)

C. k. Starostwo.
Magistrat.

(Strona odwrotna.)

Czas ochrony zwierzyny według ustawy
z dnia 31. Stycznia 1875.

Czas ochrony zwierzyny według ustawy
z dnia 31. Stycznia 1875.

Wzór C.

Karta dla właścicieli chartów i psów gończych.

Dla mieszkającego
w upoważniająca do trzymania
sztuk chartów (psów gończych), ważna na przeciąg
czasu od do 31. Grudnia

(L. S.)

C. k. Starostwo.
Magistrat.

Taksa po 10 zł. od sztuki — razem zapłacona.

Strona odwrotna jak przy wzorze A.

